

Garlant amb la pedra de la Indústria del Moble

Pujo a l'autobús, faig un signe al cobrador perquè fassi veure que no m'ha vist, i l'home, comprenent la meua situació, passa de llarg sense percebre els deu cèntims; li agraeixo amb una barretada d'aquell barret negre i suat que em va regalar una tia que tinc a Sardanyola i que ja l'havia fet servir dos anys per a espantar els ocells, i baixo davant per davant de la que anava a ésser la meua interlocutora.

Poso un genoll a terra i em torno a treure aquell mateix barret que em va regalar la tia i que havia servit per a espantar ocells. La pedra em mira fixament, es torna un xic vermellada de l'emoció que li produeixo, es fica el dit petit a la boca i em pregunta tímida:

—Periodista?

Em miro de cap a peus. Em falta un cordó a la sabata; porto tres sets al pantaló, un sol botó a l'ermilla, una xalina suada per l'ús i una americana que no em vull entretenir a descriure-la perquè acabo de comprendre exactament la seva pregunta.

—Es llàstima—afegeix—que hagi vingut precisament en aquesta hora, que no estic gaire en situació. Però, vostè serà tan amable d'esperar-se uns moments, veritat?

Seguidament es treu un mirallet del moneder i s'emmiralla detingudament, es passa la pinta per a remarcar-se l'ondulat del cabell; després es treu una polvereta i s'empolva el rostre amb una cara tota riallera; finalment la barra de carmi li dona els últims tocs de la seva «toilette», i, un cop enllestida, em va parlant mentre s'arregla les ungles.

—Estic a les seves ordres—em diu.

Em trec un bloc i el llàpis de la butxaca i me la miro tendrament. Ella em somriu com qui va a fer una conquesta, i començo la meua «interview».

—¿...?

Sí, fa molt pocs dies que m'he instal·lat aquí. M'hi va portar un home molsut i ferreny, de cara morena i amb un bigoti a lo John Gilbert que era la meua delícia. Per cert, i m'agradaria que ho remarqués al seu periòdic... Calla, si encara no m'ha dit a quina publicació escriu vostè.

—Sóc de L'ESQUELLOT—li dic, deixant entreveure la dentadura que dec a En Bossy.

—Ah, ja m'agrada. I, en arribar, si vol que li digui, ja m'ho ha semblat; però com que una servidora és prudent comprèn?...

—Sí; ja ho entenc, ja.

—Doncs, com li deia abans, desitjaria que remarqués que no em varen tractar gaire bé i que aquell home moreno, molsut, del bigoti de què li he parlat i que va ésser la meua delícia, en comptes de tractar-me com una senyoreta de la meua condició, se'm va carregar grosserament a l'esquena, en tot el viatge no em va dir cap paraula bonica i en ésser aquí em va deixar anar tan violentament a terra, que em vaig donar un cop més avall dels ronyons, que encara em fa mal.

—¿...?

—Just; si senyor. Sóc parenta en línia directa del Monument d'aquí a la plaça. Jo havia tingut un pare, no sé si em sabré explicar, un pare que era cosí carnal d'un oncle del genitor de l'avi del monument.

—¿...?

—Sí, ell ha crescut més que jo; però això no vol dir que no estiguem en molt bones relacions, i fins alguna nit ens comuniquem subterràniament. Em dona consells perquè diu que la meua edat és molt perillosa i que no em deixi entabanar per un qualsevol, que avui dia corren molts pretendents que quan n'estàs ben enamorada, llavors et deixen. Sempre em diu també que pari molt compte a triar marit...

—¿...?

—No; amb aquella no hi vull saber res. Es una envejosa. Es creu que, perquè és la Pedra de l'Encant, ja ha d'ésser més que totes, i s'equivoca, perquè jo, en el poc temps que sóc aquí, ja tinc forces pretendents, i ella, amb tants anys, encara no s'ha casat.

—¿...?

—No, a petar pinyons. Fins avui no hi ha vingut ningú; però en canvi la Victòria Diumaró de Can Peret tot sovint s'asseu a la meua testeta i llegeix unes novel·les tan romàntiques que tota em fan entendre!!

—¿...?

—D'ells me'n agraden bastants; però no vull esmentar noms perquè no sembli que tinc preferències per algú. Només li diré que l'altre dia en Clotet i en Manel Oliva van venir a veure'm i tots dos em van trobar molt bonica. Vaig estar més contenta...

—¿...?

—Sí; aquest 28 que porto al davant i als costats me'ls va marcar a la pell un picapedrer sense ànima que ni menys em va donar anestèsia local. Vaig patir molt, molt, i em va sortir molta sang!...

¿...?

Sí, sí; ja pot posar que n'estic molt contenta dels veïns. Tant l'espardenyer d'aquí al costat, com els nois de la Indústria del Moble, em són molt simpàtics i no passen mai que no em saludin. Ja estic esperant que faci més calor, perquè pendrem la fresca tots plegats.

—¿...?

—Dimarts me'l varen posar aquest vestit blanc i algú es va pensar que era de núvia i que em casava, perquè també em varen fer la permanent, sap? Però, no hi ha res d'això, per ara.

—¿...?

—Només estic descontenta d'alguns gossots que no sé per qui m'han pres i a vegades em mullen la roba. Però, perdi cuidado que els escarmentaré.

—¿...?

—Molts petons a tots els joves, i un per a vostè.

Em besa, ens donem la mà, em poso altra vegada el barret dels ocells i m'en vaig sospirant a casa.

TITELLETA

Sí al número 7 celebrem el setenari, al número 1 què havíem de celebrar?

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies
Quines
Essències
Locions
Brillantines